

Zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym konsumenta oraz wpływ wierzyciela na wysokość planu spłaty

Upadłości osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej stale przybywa. Rok 2017 jest kolejnym – trzecim z rzędu – rekordowym rokiem pod względem ogłoszonych upadłości. Liczba postanowień w okolicach 5,5 tysiąca rocznie z pewnością nie zaszkodzi gospodarce, nawet jeśli nadal będzie rosnąć. Upadłość konsumencka¹ jest swoistym katalizatorem dla osób wykluczonych społecznie, dającym możliwość przywrócenia ich społeczeństwu (zob. art. 491¹ i n. p.u.²).

MATEUSZ MEDYŃSKI
BARBARA SZCZEPKOWSKA
KONRAD FORYSIAK

Po drugiej stronie barykady stoją wierzyciele, a na ich czele wierzyciele instytucjonalni w postaci banków. Przedstawiciele sektora bankowego dostrzegają, że upadłość konsumencka i możliwość umorzenia zobowiązań może stanowić dla nich poważne zagrożenie. Z drugiej strony banki bardzo rzadko biorą naprawdę aktywny udział w postępowaniach upadłościowych konsumentów, pozwalając im toczyć się w niezakłócony sposób. Czy jest to spowodowane kalkulacją ekonomiczną? Czy wierzycielowi nie opłaca się aktywny udział w postępowaniach? Oprócz powyższych kwestii niniejszy artykuł porusza także tematykę zgłoszenia wierzytelności i jego wymogów formalnych. Ponadto rozwija zagadnienie wpływu aktywności wierzyciela na wysokość zaspokojenia oraz odpowiada na pytanie, czy upadłość dłużnika jest zawsze niekorzystna dla wierzyciela w porównaniu z postępowaniem egzekucyjnym.

¹ Termin „upadłość konsumencka” stał się na tyle popularnym skrótem na określenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej, że na dobre zagościł w języku prawniczym i z tego względu w niniejszym artykule będzie stosowany zamiennie z określeniem ustawowym.

² Ustawa z 28.02.2003 r. – Prawo upadłościowe (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 2171, ze zm.), dalej: „p.u.”.